

kollár ferenc

lángoló lélek

kollár ferenc

lángoló lélek

– versek 1964 –

2014

kedvesem

lába szagát szimatolom
s átkozom magam
mert megengedtem
hogy levesse a cipőjét

lejegyezve egy kábult villamosban

a holnap meghalók
siratják a mát
s te ki ma nemi betegséget kaptál
holnap átkozod a tegnapot

idill

mély késszúrás
s meghalsz
simán rendben
elvtársak!
még ma temessük el
mert melegek az éjszakák
s félő hogy a hulla
holnapra már büdös lesz

kommunizmus

a szennyes dolgok előtt
behunyom szememet
a büdösek előtt pedig
orromat fogom be

kurvák

járnak kéjelegve
csípőjüket riszálva
éjjelente állva várva
pénzt a kajára
majd mennek az ágyra
heves közönnyel
tetetve tűrni
részeg bakák
és nagyhasú öregurak
kényes faszát

barát

ó te epedő
kire nem jut más
csak egy lepedő
s úgy leng rajta
mint egy szemfedő

g. f. fohásza a szűz lányokhoz

elhagytalak benneteket
hogy nemi beteg némberekkel
szakadt díványokon tanyázzak
majd dagadni és rohadni kezdtem

most visszasírom a régi
hangtalan csókos estéket
mikor elszaladtatok karjaim közül
s én kielégítetlen maradtam

ebéd után

böfögnek
kiálló sárga fogaikat
körmükkel vájkálják
elégedetten az élettel
büdöseket finganak
emésztés közben

dús keblű nők illata
özönlik felém
feneküket ebéd után
csak fluszpapírral törlik
s üvöltenek gyönyörükben
ha megkapják a hermelin bundát
majd titokban
nagy farkú katonákkal
elégítetik ki magukat

tegnap még
a frissen kaszált fű
illatát szívtam szerelmesen
kínlódtam
egy csomó konzerven
három napig palicson
s most a kint zuhogó eső
elmossa emlékeim

az ajtó mellett ülő nő
befejezte az evést
izgató sustorgó hangot csinál ahogy
nejlonharisnyás combjait összedörzsöli
rám néz
olyan ez mint a vadkirálynő és a vadász tánca
csajkovszkij zenéjére

az eső még mindig zuhog
fekete kávét iszom
dijamant filtert szívok
papírom teleírtam
gondolataimat pedig visszalökdösöm
a semmittevés ketrecébe

együvé tartozunk

mint virág és harmat
mint látás hallás tapintás
együvé tartozunk
én és ő

de egymástól mégis oly messze vagyunk
mint ég és föld
de együvé tartozunk
én és ő

hajnali ének

ha eljön a hajnal
kanyargó ösvényeken
csiszolt gyémánt szemeidből
fürge tisztaság
árnyként lopózva
fészket rak belém
de ha tovatűnsz
csak maró magány
és kezemben
összetört kép marad

h-moll

kifacsart citrom
szád édessége
ömlik szét
bennem mézzé válik

jó húsos sonka
folyton csak nézem
fő a lábosban
felmerülő szemeid

harapom s nyelem
szeretem mindvégig
jó nagy az én belem
égető szépséged

kinek mi köze hozzá

a szél egy ó betűt gurított végig a korzón
mikor árnyékod letaposta a park foltokban
újuló pokrócát
ásítottam te pedig kényelmesen megjegyezted
hogy hülye vagyok ha még mindig
arra a görbelábú pincérnőre gondolok
kedvesem

huppantam le a majomplacc vasára
kikérem magamnak
elsősorban a lóvéra gondoltam
másodsorban a csajnak egyáltalán nem görbe a lába
ekkor elsuhant egy taunusz
a szél pedig visszagörgette az ó betűt
csak mintha egy kicsit megnyúlt volna
kedvesem

közeleg az ünnep nincs zsoldom nem lehet piálni
te meg egy pincérnő miatt nyaggatsz
a szél újból elpörgette előttem az ő betűt
most már teljesen alaktalan volt
de eddig sem játszott semmiféle szerepet
hogy miért – kinek mi köze hozzá

ülök és csend van

kint
késő délután gyűlölködő szürkület
bent
sárga halotti arc a neonfényben
és csend van

kint
az akaratlanság avarába maszlag vegyül
bent
mozdulatlanságba merevedik a reális élet
és csend van

kint
az elszabadult fájdalom lomposan mászik tova
bent
késik az éjszaka kényszeredetten nevetsz
és csend van

kint
az élet árulást a szenvedély falánkságot teremt
bent
békére gondolsz s révületeden át rozsdás kardok
hullnak a porba
és csend van

kint és bent
leszállt az éj és a vágyak ösvényén borzongás
fut végig
és még mindig csönd van

egyedül

bánatom keserű fénye
rideg ablaküvegen játszik
gondolataim álmosan kószálnak
a bútorok magányos rengetegében
vérem az agyamba szökken
onnan a falra fröccsen
emlékeim a gyermekkor
édes lagymatagában kutatnak
s várom hogy felkeressen fény

bugyborékoló kandi szemmel pusztulnak el a légyfogó enyvén

vihar csókolt az éjjel
mint bátor galamb
repültem az égbe
mind messzebb távolodtam
a falat penészes kenyérét reszkető koldusoktól
a dohos pincékben lakó terhes anyáktól
a sima zöld gyepen golfozó fehérnadrágosoktól
mind messzebb távolodtam
fel egész az olthatatlan világosságig

vihar csókolt az éjjel
mint gyáva veréb
zuhantam a föld felé
már vadászok vártak puskavégre
hol bátran hullattam véremet
a bátor galamb vérét
halálos kacajjal ajkamon
végképp a porba nyúltam
a falat penészes kenyérét reszkető koldusok
a dohos pincékben lakó terhes anyák közé

a vadászok pedig ruhát váltottak
hogy folytathassák a golfozást
a sima zöld gyepen
a márványfalú villa mögött

lázadás

miért engedjük ezt
miért a mi vállunkon
a kereszt
dobjuk a fenébe ereszd

hullák hevernek szanaszét
dög szagot hord a szél
meghalsz
hiába beszélsz

szimfónia

a madarak énekelték meg
hogy engem a nők feszítenek fel
szívemnek a vér parancsol
álmaimban csak sikolyok muzsikálnak

arra vagyok ítélve
hogy önön képemet ne értsem
s majd zilált hullaként
dobnak a szüzek folyójába

akácvirággal a kezemben üdvözlöm a tengert

kezeim meredten motoznak
kebleid keresem
mosolyogsz
ruhádat ledobod
pőrén fekszel
mutatod az asszonyi állat
csillagszerű üregét
kéred feküdjünk meztelen
s adjam nyálam ízét ajkaidnak
te helyébe szüzességed adod

kifosztom az ég szépségeit

szököm a sírásóm elől
kit az örök éhség üldöz
maradék lélegzetével fut utánam
s én szököm a pusztaságba
a hétköznapi tetvek elől
útitársamul a szerelmet választom

álmodozás

parancsolom az árnyékomnak hogy menjen
odébb
utána behunyom a szemem
bensőmbe lesem s figyelem
a meghaló félelem kifeszített sikolyát

reménytelenség

kutyák támadtak meg
húsomat tépik
nyilalló fájdalom helyett
édes gyönyört érzek

álmaiban szép
gazdag és boldog vagyok
ilyenkor örülök
de az ébredés csalódást szül

maradék rongyaimmal
betömöm a szám – fuldoklom
s elzárom magam
a megmentőim elől

elmélkedés cimbalomra

a sötétben gyengéden
hanyatt feküdtem
egy zsilett pengén
a vásznon
vérnyomokat hagyva
emlékszem
gyermekkorodban
leleményesen kikötöttek
köldökzsinórodnál fogva
az asztal lábához
azóta sem tudsz
magadra találni
de már nem is segíthet senki
hisz elfelejtetted
hogyan szeretkeznek
a mezei virágok

nyugat felé indultak

ösztönösen
nyugat felé indultak
nem mercédesszel
agyaruk közt
nehézszagú szivarral
nem is törvényszerűen
mert erkölcsi érzékeiket
rég elvesztették
hanem csak úgy
rútan
kitagadva a jólétből
örökre megfosztva
a cukrozott kompóttól
indultak el
nyugat felé
ők – a leprások!

nyomorból idézett szerelem

mint az ima
hullottak rám
vonásaid
azóta álmodom
hogy hitvallóként
hódolunk

lassan rájöttem
nem jön fel a nap
egy ember kedvéért
szomorúak kik
éjjel halnak meg
a lélekgöngyölgetők is
elnyúlnak egyszer

együtt megyünk
kényelmes tájakon
hol tiszta az ég
s drámát diadalt
hord a szél

az éjjel mezei virágok
illatát éreztem
félni kezdtem
a jövőbe mutató újszülöttől

büntetsz
hogy kerüljem
a napos oldalt
őszinteségemért
éjjel küldesz
gombát szedni
de a farkasok
engem már
nem bántanak

októberi késő délután a fal tövében

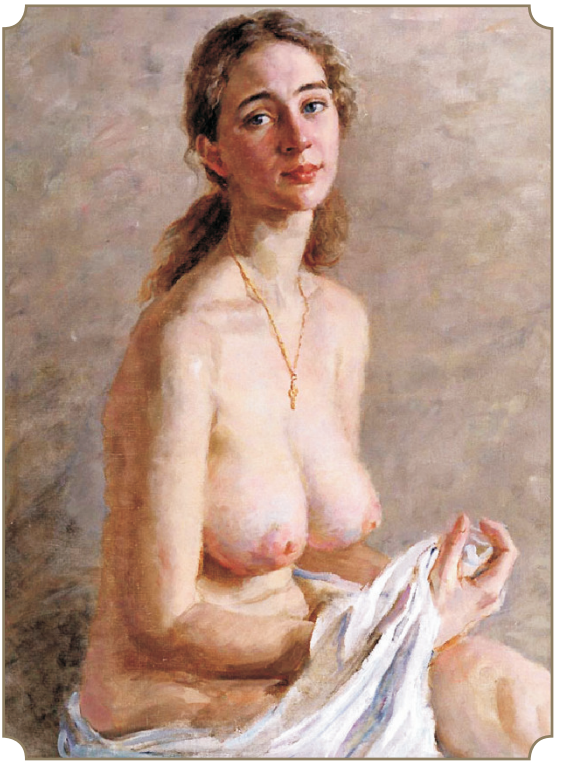
szívem tájékát
illatod horzsolta fel
pillantásaim gyilkosan
reád kúsznak
legázolnak minden tornyot
ki nem mondott kérdéseimre
hallgatagon felelsz

mint katapult
melled lövöd belém
csordulásig megtölt
mélységesen kiürít
kérem
lődd utánam
a másikat is
hogy ismét szimmetrikus légy

hirtelen foszló fény
néma árnyat vetít
hátam mögött
vakon lüktet
a salétromos fal
örvénylő bársonyban
öntelt formájú
gyönyörű
bolhátlan női test

hátba szúrtan a sötétséget
nem vette észre senki
költészetem
rohadt betűit
hetilapok leközlik
s én a viszontlátás örömén
okádok!
mint szárazföldi vigéc
először tengeren

gyógyíthatatlan költészet

g. j. megunt már pöcegödörben állni
mert megismerte
a visszafelé pörgetett álmok édesanyját
és ezt a kávézaccba süllyedt világot

versei a halál fókuszai
verseiben pokolra ereszkedhetünk
fényre bukkanhatunk
örök ünnepre lelhetünk
versei vérző sebek
melyek további sebekre utalnak
versei akasztófák nyűtt kötéllel
verseiből századok fájdalma ömlik
versei a halál tekintetei
tömérdek gyökértől súlyosak
vértől bűzösek
égtől-földtől hazugságtól-igazságtól fáradtak
versei rohannak sírnak nevetnek őrjöngnek
iszapban-napsugárban
tetvekkel és selymek közt fürödnek
versei szakadékaiban százfejű szörnyetegek
bújnak
verseiben szelíd nyugalommal vad dühvel
méregvirágok szirmait tépdesi
gyógynövényeket hint vérző sebekre
versei ópium szívás
s o s jelek
versei lángok melyek felhasadt ajkakról csapnak ki
verseiben megkeményedett embercsonkok
s anyaföld fekete rögei vannak
versei elégtételért való kiáltás

g.j. már megunta a romantikát
füst milánt és a barackpálinkát szereti
arcán végigsüvöltött a sirokkó
haja homlokára alácsorgó festmény
versei fürtökben a lelkemen csüngenek

áhítat

vándorutaim során
felsértettem a talpám
egyik csillogó
üveghegy csúcsán
de diadalom jeléül
majd integetek a csúcsról

emlék

lustán nyílt a nehéz faajtó
feljöttem
a sziporkázó napsugarak összerántották a pupillámat
rácsodálkoztam hogy a kakasnak nincs sarkantyúja
a légylepedő mögött a konyhában két asszony főzött
kiültem a gangra
a hotel teraszán interjút készítettek
a zsűrit az oszloptól nem láttam
de azt mondták ő is ott van
eljegyzését üli

megjegyezte hogy
ezért is bizonyosan én vagyok a hibás
hátrahúzódtam és rágni kezdtem a gyűrűt
lapos ezüst szalonnabőrré rágtam
aztán ő hirtelen rosszul lett
félni kezdtem
és egy okvetetlenkedő gyereket a mélybe dobtam
sejtettem hogy elborult az elméje
megindultam vele a havas korzón
útközben egy festő házaspárral találkoztunk
egy nagy fényreklámot cipeltek
a közelgő orvosnő mondta
hogy az öregebbikünkre elérkezett az ősz
a szavak hallatán fájó rémület töltött el
bevonszoltam a városházára
és az ücsörgő öregektől telefont kértem
hosszas próbálkozás után kaptam a
mentőállomást
az ismerős orvos erősítgette
hogy a páciensnek gyomorfekélye van
de én biztos voltam hogy ő megőrült
ezt szerettem volna megmagyarázni az orvosnak is
és igyekeztem a telefonnal távolodni
hogy az ismerősök ne hallják
de a telefonkagyló hirtelen üvegpalackká változott
tovább távolodtam és egy hálószobába tettem le
az üveget
kifelé igyekezve remekbe formált templomokat
csodáltam
míg észbe nem kaptam hogy ebben a kertben
egyirányú közlekedés van
sietni kezdtem a kijárat felé
az üvegpalackokból épített tornyokon ezer és
ezer madár röpdösött
mind díszesebb üvegkastélyok
és mind színesebb madarak közt haladtam el
a mentősök megérkeztek
őt egy padra fektették
odamentem és megfogtam a lábát
hideg volt
a körömlakkom majd hozd ki a kórházba mondta
gyertyaszag kaparta a torkomat
ahogy az öregasszonyok levették a padról

nekrológ

torkomban gyertyaszag
meg a vágott virágok illata fészkelt
nem értettem
hogy frissen kefélt kalapjaikban
miért jöttek ide az emberek
miért kulcsolják össze kezüket
miért a vörös áhítatos tekintet
valaki vigasztalni próbált
de csak meredten bámultam a fal mintáit
s tudtam hogy most össze kell esnem

Kiadja:
Magyar Kultúra Emlékívek Kiadó

Nyomdai előkészítés:
Korpa Zoltán

Illusztráció:
Viktor Alexandrovich Lyapkalo

ISBN 978-963-89784-8-6

© Minden jog fenntartva.
Tilos ezen kiadvány bármely részét
sokszorosítani, vagy információs rendszerben
tárolni és terjeszteni.

